

[Elsa-Merete Ross.]

ting er almindelig tilslutning til at nå op til det lovede beløb. Ungdomsorganisationerne har i mange resolutioner og skrivelser gjort os det klart, at de betragter u-landshjælpen som en af de mest påtrængende opgaver.

Den anden side er, hvilken form vort u-landsarbejde skal have. Under forespørgselsdebatten i april sagde ministeren, at vi engang mere detaljeret skulle drøfte vor form for u-landshjælp. I november sagde ministeren til hr. Helveg Petersen, at vi skulle have en generaldrøftelse af Danmarks forhold til u-landsarbejdet i forbindelse med lovforslaget om udvidelse af dansk ungdoms u-landshjælp, og at det bedre kunne ske til den tid, da u-landsstyrelsens 3 års beretning så ville foreligge. Det forekommer mig, at emnet er så stort, at det ikke er særlig velegnet til at drøfte i forbindelse med en førstebehandling af et lovforslag, hvortil der kun er afsat kort taletid, men jeg griber alligevel chancen.

Der har i den senere tid i pressen været megen diskussion om formerne for vort u-landsarbejde. Nogle af de synspunkter, der er kommet frem, har jeg følt mig tiltalt af uden dog at have sagkundskab nok til at vurdere dem. Der er f. eks. spørgsmålene om forholdet mellem bilateral og multilateral hjælp, om stipendiater her eller i det pågældende land, om der skal udsendes eksperter eller mellemteknikere, om der skal ydes gaver eller lån og mange andre spørgsmål. Jeg ville være tilbøjelig til i de nævnte tilfælde at sige „både og“, men ville alligevel finde det praktisk, at der blev en debat om selve arbejdsformerne, deres fordele og ulemper. Da jeg har visse tvivl om, med hvor stor virkning det kan ske i det høje ting, ville jeg foreslå ministeren, at han arrangerede et kursus for de af folketingets medlemmer, der ønskede at deltage. Et sådant kursus blev afholdt på Christiansborg af Mellempolitik Samvirke i januar 1961; det var efter min mening et meget værdifuldt møde, der gav os orientering om mange modstående synspunkter. På det kursus, jeg tænker mig ministeren skulle planlægge, skulle eksperter — helst med modsat opfattelse — forelægge deres synspunkter. Der ville derefter her i tinget være et bedre grundlag for en drøftelse af, hvilke

retningslinjer der skal foretrækkes. I dette kursus kunne jeg også tænke mig, at en vurdering af Thorkil Kristensens forslag om en samlet u-landspolitik fra industrilandene, realiseret ad økonomisk og handelspolitisk vej, herunder også spørgsmålet om stabilisering af råvarepriser og import af industrivarer fra u-landene hos os, blev taget op til drøftelse. Det er nok muligt, at vor hjælp til u-landene bedst bliver en kombination af Thorkil Kristensens tanker og den form for u-landshjælp, vi allerede er i gang med.

På det radikale venstres vegne kan jeg sige, at vi ikke har noget imod, at reglerne for ydelse af statslån i § 7 i loven om teknisk samarbejde bliver noget rummeligere. Alle tre foreslåede punkter varetager Danmarks handelsmæssige interesser i forbindelse med de ydede lån. Da u-landenes store problem er mangel på kapital, må det være meget nødvendigt, at den kapital, de kan skaffe sig, anvendes på den mest økonomiske måde, og det vil sige, at de skulle kunne købe, hvor varerne er billigst. Denne mulighed udelukkes, når lånet bindes til indkøb i långiverlandet. Jeg forstår på styrelsens beretning, at den mener, det ville være rigtigt, hvis alle långiverlande kunne gå ind for ubundne lån, men at det ikke har været muligt at nå frem til en aftale mellem kreditorlandene herom, og at Danmark derfor heller ikke vil slå ind på den linje.

Støtte til den asiatiske udviklingsbank og til andre regionale eller nationale finansieringsinstitutter til fremme af udviklingsformål finder vi rigtig. Støtte til den asiatiske udviklingsbank synes efter fremstillingen at skulle være vort første bidrag på dette område, og det kan vort parti give tilslutning til; jeg forstår, at det betragtes rent kommercielt som en nødvendighed for danske erhvervsinteresser i Asien.

Der siges ikke, hvilke regionale udviklingsbanker vi ellers kunne tænke os at yde bidrag til. Da vi vel næppe har midler til at støtte mange steder, vil jeg gerne vide, efter hvilke retningslinjer man her vil træffe sit valg. Vil man også her tage særligt hensyn til danske erhvervsinteresser, eller kunne man tænke sig at give lån i en region, hvor man ved, at der ingen øjeblikkelige muligheder er for danske handelsinteresser, men at denne region ved tilstrækkelig kapitaltilførsel kunne komme ud af et dødvande